

Ступани съ звънитѣ полезли,
Лозитѣ самички порѣзали.

За копань кога дни настали,
И пжпки лозитѣ подали,
Тамъ шумно и мало, голѣмо
Се втурватъ съ мотики на рамо.

На ко̀са пакъ пращатъ покана
Въ джбрава, отъ пѣсенъ люляна,
Да прави, да струва, да смогне —
Да дойде да имъ помогне.

„Не мога — казалъ той — не мога!
Хванете ми вѣра, за Бога!
Свършихъ на гнѣздото вратата,
Сега си нося яйцата“.

Копачитѣ копань подкарватъ,
Самички до край я изкарватъ; —
Отъ жажда ги мжка морила!
Отъ слънце ги жега горила!

За прашене врѣме настава,
Повикватъ пакъ ко̀са тогава.
„Вечъ мжтя — рекълъ той — не мога,
„Почакайте малко, за Бога!“

Дохожда и врѣме да вързватъ,
При ко̀са съ покана побързватъ, —
Да прави, да струва, да смогне —
Да дойде да имъ помогне.

„Не мога — отвърналь — съсъди,
Чемеръ ми главата наведе:
По цѣль день мѣнички си храня,
Отъ слуга и напасть ги браня“.

Когато ступани въ лозята
Отишли да чистятъ трѣзата,
На ко̀са покана отпратятъ,
Да дойде меджия да правятъ.